Rok IV.

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

Nr. 11. **Warszawa, dnia 15 listopada 1935 r.**

Prenumeratę (w Warszawie zł. 12 rocznie, poza Warszawą zł. 16) przyjmuje wyłącznie Księgarnia Rolnicza w Warszawie, ul. Mazowiecka 10.

TREŚĆ:

USTAWY I ROZPORZĄDZENIA.

OKÓLNIKI I PISMA OKÓLNE

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

SKOROWIDZ RZECZOWY.

99.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 19 września 1935 r.

o tępieniu korówki wełnistej.

Na podstawie art. 2, 3, 4, 8, 9 i 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. U. R. P. Nr. 108, poz. 922) w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w zakresie administracji rolnictwa i reform rolnych (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 622), zarządzam co następuje:

§ 1. Ustanawia się obowiązek tępienia korówki wełnistej, inaczej zwanej mszycą wełnistą lub mszycą krwistą (Schizoneura lanigera Hausm. = Eriosoma lanigerum Hausm).

§ 2. (1) Obowiązek tępienia korówki wełnistej ciąży na osobach, użytkujących grunty, na których rosną jabłonie, na osobach, zarządzających takiemi gruntami, oraz na osobach,

w których posiadaniu znajdują się jabłonie, od gruntu odłączone.

(2) Przez jabłonie należy rozumieć drzewa jabłoniowe wszelkiego wieku i rodzaju (dzikie, ozdobne, użytkowe, pienne, półpienne, krzaczaste, karłowe, formowane i t. p.), jak również zrazy i inne części jabłoni z wyjątkiem owoców.

§ 3. W razie pojawienia się korówki wełnistej należy ją zniszczyć jednym ze środków, powszechnie w tym celu stosowanych (spirytusem skażonym, karboliną i t. p.) lub też wskazanych przez stację ochrony roślin (§ 10).

§ 4. Zabrania się sadzenia jako też użycia w celu uszlachetnienia jabłoni, opanowanych przez korówkę wełnistą, oraz jabłoni ze śladami uszkodzeń, przez nią spowodowanych; zabrania się również nabywania i zbywania takich jabłoni.

§ 5. Zbywanie jabłoni ze szkółek drzew owocowych, w których korówka wełnista występowała po dniu 1 lipca, jest zabronione do dnia 1 września roku następnego.

§ 6. W celu zapobiegania rozpowszechnianiu się korówki wełnistej wojewoda może — na podstawie opinji właściwej stacji ochrony roślin i z powołaniem się na tę opinję — wprowadzać w drodze rozporządzeń na obszarze całego województwa lub poszczególnych powiatów zakazy sprzedaży wszelkich drzewek owocowych na targach i jarmarkach.

§ 7. Właściwy starosta może — na podstawie opinji właściwej stacji ochrony roślin i z powołaniem się na tę opinję — nakazać zniszczenie w określonym terminie jabłoni, tak silnie przez korówkę wełnistą opanowanych, że dalsze jej tępienie zostało przez stację ochrony roślin uznane za bezcelowe.

§ 8. Bezpośredni nadzór nad tępieniem korówki wełnistej, stosownie do przepisów rozporządzenia niniejszego — należy do zarządów właściwych gmin.

Personel techniczny, wyznaczony przez izby rolnicze i powiatowe związki samorządowe, jest powołany do współdziałania z władzami państwowemi w nadzorze nad wykonaniem rozporządzenia niniejszego.

§ 9. Władze powołane do zwalczania chorób roślin oraz do tępienia chwastów i szkodników roślin (art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. — Dz. U. R. P. Nr. 108, poz. 922), przedstawiciele stacyj ochrony roślin, a także personel, wyznaczony przez izby rolnicze i powiatowe związki samorządowe, — mają prawo: badania drzew i krzewów owocowych na gruncie oraz we wszelkich pomieszczeniach i miejscach ich przechowywania i sprzedaży, bezpłatnego brania uszkodzonych części jabłoni do zbadania, kontrolowania wszelkich czynności, zmierzających do tępienia korówki wełnistej, oraz żądania potrzebnych informacyj.

§ 10. Stacjami ochrony roślin w rozumieniu rozporządzenia niniejszego są stacje ochrony roślin, czynne we właściwych izbach rolniczych, a na obszarze województw: białostockiego, poleskiego i warszawskiego — do czasu utworzenia stacji ochrony roślin we właściwych izbach rolniczych — Stacja Ochrony Roślin Towarzystwa Ogrodniczego Warszawskiego w Warszawie.

§ 11. Tępienie korówki wełnistej, jak również nadzór nad jej tępieniem — stosownie do postanowień rozporządzenia niniejszego — na gruntach państwowych, pozostających pod zarządem organów państwowych, należy do tych organów.

§ 12. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 8 sierpnia 1928 r. o tępieniu korówki wełnistej (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 689).

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski.*

(Dz. U. R. P. z 10.X.35 r. Nr. 74, poz. 465).

100.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 19 września 1935 r.

o tępieniu gryzoniów polnych.

Na podstawie art. 2, 3, 4, 8 i 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r. o zwalczaniu chorób roślin oraz o tępieniu chwastów i szkodników roślin (Dz. U. R. P. Nr. 108, poz. 922) w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w zakresie administracji rolnictwa i reform rolnych (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 622), zarządzam co następuje:

§ 1. W razie masowego pojawienia się gryzoniów: myszowatych (Muridae) i polnikowatych (Arvicolidae), jak również susła perełkowanego (Spermophilus guttatus Pall) oraz chomika (Cricetus frumentarius Pall) wojewoda może — po wysłu-

chaniu opinji izby rolniczej — ustanawiać w drodze rozporządzenia obowiązek tępienia tych gryzoniów.

W rozporządzeniu tem wojewoda ustali każdorazowo na podstawie opinji właściwej izby rolniczej: obszar gruntów, na których będzie wprowadzony obowiązek tępienia gryzoniów, czas trwania tego obowiązku, sposób tępienia gryzoniów i sposób dostarczania środków do ich tępienia.

§ 2. Do nadzoru nad wykonaniem rozporządzenia o tępieniu gryzoniów wojewoda powoła zarządy gmin oraz personel techniczny, wyznaczony w tym celu przez izbę rolniczą i powiatowe związki samorządowe.

§ 3. Tępienie gryzoniów, jak również nadzór nad ich tępieniem — stosownie do przepisów rozporządzenia wojewody— na gruntach państwowych, pozostających pod zarządem organów państwowych, należy do tych organów.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski.*

(Dz. U. R. P. z 10.X.35 r. Nr. 74, poz. 466).

101.

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH

z dnia 17 października 1935 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o komisjach klasyfikacyjno - szacunkowych, przewidzianych w ustawie o wykonaniu reformy rolnej.

Na podstawie art. 28 ust. (3) ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1) zarządza się co następuje:

§ 1. Komisje klasyfikacyjno-szacunkowe, przewidziane w art. 28 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej (Dz. U. R. P. z 1926 r. Nr. 1, poz. 1) i w § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 grudnia 1933 r. w sprawie ciał kolegjalnych, współdziałających w wykonaniu zadań administracji reform rolnych (Dz. U. R. P. Nr. 102, poz. 785), po-

wołuje wojewoda. W miarę potrzeby można utworzyć dwie lub więcej komisyj przy jednym urzędzie wojewódzkim.

§ 2. Członków komisji wyznacza się aż do odwołania.

§ 3. Przepisy art. 63 ust. (1) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86), dotyczące składania przysięgi przez członków wojewódzkich organów kolegjalnych, stosuje się odpowiednio do członków komisyj klasyfikacyjno-szacunkowych, którzy powołani zostali z pośród kandydatów, przedstawionych przez izby rolnicze.

§ 4. Przepisy art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341), dotyczące wyłączania urzędników administracyjnych, stosuje się odpowiednio do członków komisyj klasyfikacyjno - szacunkowych. Zamiast wyłączonego członka komisji wojewoda powołuje do oszacowania danej nieruchomości innego członka w tym samym trybie, w jakim powołany został członek wyłączony.

§ 5. Do ważności uchwał i czynności komisji konieczną jest obecność wszystkich członków tej komisji. Uchwały zapadają większością głosów. Członek, który przy głosowaniu nie zgodził się z większością, może żądać umieszczenia w protokóle jego odrębnej opinji.

§ 6. Terminy posiedzeń i innych czynności komisji wyznacza przewodniczący. O terminie zjazdu na grunt należy zawiadomić właściciela nieruchomości lub dzierżawcę (§ 8, ust. (1), pkt. 3). Zawiadomienia te należy wysyłać co najmniej na 14 dni przed terminem zjazdu na grunt.

§ 7. Protokół posiedzeń i innych czynności komisji podpisują wszyscy członkowie komisji.

§ 8. (1) Do komisji należy wydawanie opinji w sprawach:

1) klasyfikacji i szacunku wykupywanych gruntów (art. 27 ust. (1) ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej);

2) określania wartości niezamortyzowanej części nakładów meljoracyjnych (art. 27 ust. (4) ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej);

3) ustalenia kosztów upraw i zasiewów oraz odszkodowania w myśl art. 5 ust. (2) i art. 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 listopada 1927 r o likwidacji umów dzierżawnych, dotyczących gruntów parcelowanych (Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 909).

(2) Opracowując opinje w sprawach, wymienionych w ust. (1), komisje stosują odpowiednio przepisy art. 27 ustawy z dnia 28 grudnia 1925 r. o wykonaniu reformy rolnej oraz przepisy rozporządzeń, wydanych na podstawie art. 27 ust. (3) i (4) tej ustawy.

§ 9. (1) Czynności klasyfikacyjnych dokonywuje komisja w obecności delegowanego przez urząd wojewódzki mierniczego. Sporządzony przez mierniczego plan klasyfikacyjny podpisują, prócz mierniczego, członkowie komisji.

(2) Czynności klasyfikacyjnych można dokonywać tylko w okresie od 1 marca do 15 listopada, jeżeli ziemia w tym czasie nie jest zmarznięta, albo pokryta śniegiem lub wodą.

§ 10. (1) Rzeczoznawców powołuje komisja:

1) z urzędu, jeżeli szacowaniu podlegają lasy, budynki lub nakłady meljoracyjne, w innych zaś przypadkach, jeżeli komisja uzna udział rzeczoznawców za niezbędny;

2) na wniosek właściciela nieruchomości lub dzierżawcy (§ 8 ust. (1), pkt. 3).

(2) Przed rozpoczęciem czynności komisji urząd wojewódzki wyznacza właścicielowi nieruchomości lub dzierżawcy (§ 8 ust. (1), pkt. 3) co najmniej 10-dniowy termin do złożenia wniosku o powołanie rzeczoznawcy, z tym skutkiem, że w razie złożenia wniosku po tym terminie uwzględnienie wniosku będzie zależało od uznania komisji.

§ 11. Rzeczoznawców wyznacza przewodniczący komisji. W przypadku powołania rzeczoznawcy na wniosek właściciela lub dzierżawcy (§ 8 ust. (1), pkt. 3) przewodniczący komisji zwraca się do prezesa właściwej izby rolniczej, który wskazuje rzeczoznawcę. Rzeczoznawcę, powoływanego z urzędu do szacowania lasów, wskazuje właściwa dyrekcja lasów państwowych.

§ 12. (1) Członkowie komisji i rzeczoznawcy, będący urzędnikami państwowymi, otrzymują diety i koszty podróży według norm, obowiązujących przy podróżach służbowych.

(2) Diety i koszty podróży dla członków komisji, powołanych z pośród kandydatów, przedstawionych przez izby rolnicze, oblicza się według norm obowiązujących dla funkcjonarjuszów państwowych w wysokości odpowiadającej stanowisku referendarza.

(3) Wynagrodzenie rzeczoznawców, nie będących urzędnikami państwowymi, określa wojewoda na wniosek przewodniczącego komisji. W przypadku powołania rzeczoznawcy na żądanie właściciela nieruchomości lub dzierżawcy (§ 8 ust. (1), pkt. 3) koszty te ponosi właściciel lub dzierżawca.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie tracą moc obowiązującą: rozporządzenie Ministra Reform Rolnych z dnia 27 czerwca 1927 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o postępowaniu przy ustalaniu wniosków co do wysokości wynagrodzenia za przymusowo wykupywane majątki (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 616), zmienione rozporządzeniem z dnia 4 maja 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 377), oraz rozporządzenie Ministra Reform Rolnych z dnia 7 października 1927 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o sposobie zaprzysięgania członków komisji klasyfikacyjno - szacunkowych (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 810).

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: *J. Poniatowski.*

(Dz. U. R. P. z 26.X.35 r., str. 78, poz. 488).

102.

PISMO OKÓLNE M. R. i R. R.

Nr. Z. Ryb. II—7/5—35 z dnia 4 czerwca 1935 r.

w sprawie wód prywatnych

W pismach z dnia 10 marca 1933 r. Nr. Z. Ryb. II—1/43 /32 (woj. środk.), z dnia 16 marca 1933 r. Nr. Z. Ryb. II-1/13—33 (woj. wschodn.), z dnia 16 marca 1933 r. Nr. Z. Ryb. III—8/4—33 (woj. połudn.), oraz z dnia 24 marca 1933 r. Nr. Z. Ryb. II—1/15—33 (woj. zachodn.) Ministerstwo podało już wskazówki w sprawie ustalenia charakteru wody (publiczna czy prywatna).

W związku z wykonaniem art. 33 i 34 ustawy o rybołówstwie Ministerstwo przypomina wyszczególnione wyjaśnienia z następującem uzupełnieniem:

W wypadkach braku ustalenia charakteru wody w księgach gruntowych, w księgach wodnych, w wykazach wód publicznych lub aktach administracyjnych (orzeczenia) wskazówką, jak należy pewne rozlewisko wody (jezioro, staw naturalny, staw sztuczny), a poniekąd i wodę płynącą, traktować, powinien być niekwestjonowany przez władze pod względem prawnym faktyczny stan użytkowania danej wody. Skoro ktoś korzysta z wody, jako z wody prywatnej, jeżeli powszechne użytkowanie poddane jest na danej wodzie takim ograniczeniom, jakie stosuje

się w myśl ustawy wodnej na wodach prywatnych (ust. 2 i 4 art. 21, art. 36, art. 40, art. 42 i inne ustawy wodnej), a władze nie kwestjonowały i nie kwestjonują prawa do wykonywania danego użytkowania, należy traktować daną wodę w sprawach dotyczących rybołówstwa, jako wodę prywatną.

Dyrektor Departamentu

(—) Rudnicki.

Otrzymują: wszystkie Urzędy Wojewódzkie z wyjątkiem Śląskiego i Komisarjat Rządu m. st. Warszawy.

103.

PISMO OKÓLNE M. R. i R. R.

Nr. Agr. XIV.5/802/35 z dnia 12 października 1935 r.

w sprawie majątków państwowych zarezerwowanych na cele kultury rolniczej.

Nawiązując do pisma Nr. Agr. III/141/33 z dn. 6.V.1933 r. w sprawie majątków państwowych, zarezerwowanych na cele kultury rolniczej, — Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych przesyła w załączeniu zestawienie omawianych majątków, które w porównaniu z wykazem nadesłanym przy wyżej wymienionem piśmie, uległo pewnej redukcji. Ministerstwo zaznacza, iż załączone zestawienie nie jest jeszcze ostateczne i że podlegnie ono dalszej rewizji.

Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych prosi, aby Urząd Wojewódzki przy współudziale przedstawicieli Izby Rolniczej i Dyrekcji Lasów Państwowych przystąpił do badania majątków celem określenia, czy w całości lub częściowo winny one pozostać jako zarezerwowane na cele kultury rolnej, czy też mogą być one (w całości lub części) przeznaczone do parcelacji.

Przy badaniu tych spraw należy mieć na uwadze zarówno interesy kultury rolnej (fermy, pola doświadczalne i t .p.), jak i interesy reformy rolnej oraz gospodarki leśnej.

Najpóźniej do 1 lutego 1936 r. winny być przeprowadzone badania tych majątków, w których umowy dzierżawne ekspirują w 1936 i 1937 r. Co się tyczy pozostałych majątków badania winny być przeprowadzone w okresie letnim 1936 i 1937 r.

O wynikach przeprowadzonych badań Urząd Wojewódzki będzie powiadamiał Ministerstwo, nadsyłając jednocześnie odpowiednie wnioski. Wnioski dotyczące majątków, na które umowy upływają w 1936 i 1937 r., winny być przedstawiane stopniowo w miarę postępu prac,—pozostałe zaś wnioski — w grudniu 1936 roku (w stosunku do majątków zbadanych w 1936 r.) oraz w grudniu 1937 r. (w stosunku do majątków zbadanych w 1937 r.).

Dyrektor Departamentu

(—) L. Krawulski

Otrzymują: wszystkie Urzędy Wojewódzkie oprócz Krakowskiego, Stanisławowskiego i Tarnopolskiego.

104.

PISMO OKÓLNE M. R. i R. R.

Nr. Z. Ryb. II—5/10—35 z dnia 23 października 1935 r.

w sprawie zgłaszania praw do rybołówstwa do ksiąg wodnych.

W uzupełnieniu zarządzenia z dnia 11 czerwca 1935 r. Nr. Z. Ryb. II-5/8-35 w sprawie wpisów do ksiąg wodnych praw do rybołówstwa w cudzej wodzie (Dz. Urz. M. R. i R. R. Nr. 7 poz. 73) zarządza się co następuje:

I. Władza prowadząca księgi wodne winna w ciągu pierwszego kwartału 1936 r. przez publiczne ogłoszenie w sposób zwyczajnie używany ostrzec posiadaczy praw do rybołówstwa w cudzej wodzie, że jeżeli w terminie do dnia 25 maja 1937 r. nie zgłoszą wspomnianych praw do wpisania do księgi wodnej, nastąpi utrata tych praw na rzecz właściciela wody. Równocześnie władza prowadząca księgi wodne winna wyjaśnić, że nie wymagają zgłoszenia celem wpisu do ksiąg wodnych te prawa do rybołówstwa w cudzej wodzie, które:

1. wpisane są do księgi wieczystej nieruchomości, obejmującej ową wodę, lub też do księgi wodnej (art. 11 ustawy o ryb.), bądź też

2. ulegają przymusowej likwidacji w myśl przepisów obowiązujących o zniesieniu służebności (art. 8 ustawy o ryb.).

II. W ostrzeżeniu, o którem mowa w ustępie poprzednim

(I) należy wskazać starostwo, w którem winno nastąpić zgłoszenie praw do rybołówstwa w cudzej wodzie, oraz pouczyć, że w zgłoszeniu należy uprawdopodobnić posiadanie praw do rybołówstwa w cudzej wodzie przez wymienienie dowodów stwierdzających posiadanie praw wyszczególnionych w zgłoszeniu.

III. W zaświadczeniu, stwierdzającem datę i treść zgłoszenia prawa do rybołóstwa w cudzej wodzie, należy zaznaczyć, że zaświadczenie stwierdza jedynie *zgłoszenie* praw do rybołówstwa w cudzej wodzie w myśl art. 11 ustawy o ryb., nie przesądza jednakże sprawy, czy, względnie o ile, zgłaszającemu przysługują zgłoszone prawa.

IV. Władza, przyjmująca zgłoszenia, winna mieć na uwadze, że chodzi jedynie o prawa do rybołówstwa, nie zaś o inne uprawnienia w cudzej wodzie, n. p. zbiór trzciny i t. p.

V. Władza, przyjmująca zgłoszenia, winna prowadzić wykaz przyjętych zgłoszeń z zaznaczeniem wydanych zaświadczeń.

W związku z powyższem należy wydać właściwe zarządzenia.

Dyrektor Departamentu

(—) Rudnicki.

Otrzymują Urzędy Wojewódzkie: w Białymstoku, Kielcach, Lublinie, Łodzi, Warszawie, Brześciu n/B. Łucku, Nowogródku, Wilnie oraz Komisarjat Rządu m. st. Warszawy.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

KOMUNIKAT

Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych zamierza w czasie najbliższym rozdzielić 10 stypendjów dla osób, pragnących specjalizować się w różnych dziedzinach rolnictwa.

Warunki ubiegania się o stypendjum:

1) nieprzekroczony 30 rok życia;

2) posiadanie dyplomu krajowej lub zagranicznej akademickiej uczelni rolniczej (przy dyplomach zagranicznych obowiązuje nostryfikacja), bądź też co najmniej świadectwa ukończenia średniej szkoły rolniczej;

3) posiadanie obywatelstwa polskiego i dotychczasowa niekaralność sądowa;

4) uregulowany stosunek do służby wojskowej;

5) dobra znajomość języka polskiego w słowie i piśmie; nadto pożądana jest umiejętność posługiwania się co najmniej jednym językiem obcym (francuski, niemiecki lub angielski),

6) posiadanie ogólnej teoretycznej znajomości dziedziny, w której kandydat(ka) zamierza się specjalizować.

Specjalizacja obejmować będzie przygotowywanie kandydatów(ek) do pracy w zakresie agronomji społecznej w izbach i organizacjach rolniczych oraz w samorządach powiatowych, przedewszystkiem w następujących dziedzinach:

a) przysposobienia rolniczego młodzieży wiejskiej;

b) pracy w kołach gospodyń wiejskich;

c) łąkarstwa;

d) ochrony roślin przed chorobami i szkodnikami;

e) hodowli owiec;

f) hodowli trzody chlewnej i przetwórstwa mięsnego;

g) mleczarstwa;

h) rybactwa;

i) organizacji zbytu produktów rolnych.

Wyjątkowo Ministerstwo może przyznać stypendjum na specjalizację w dziedzinie naukowo-badawczej oraz innych dziedzinach, nieobjętych powyższym wykazem, jeżeli uzna, że kandydat będzie pożyteczny w danej dziedzinie pracy.

Specjalizacja kandydatów będzie trwała w zasadzie jeden rok. W poszczególnych wypadkach okres ten może być przedłużony lub skrócony. Wysokość stypendjów normowana będzie w zależności od kosztów skromnego utrzymania i pobytu w miejscu odbywania praktyki jednej osoby w granicach 50—100 zł. miesięcznie. W wypadkach uzasadnionych część praktyki bę-

dzie mogła być odbywana również poza granicami kraju, przyczem wówczas stypendyści otrzymują odpowiednio wyższe zasiłki.

Podania wnosić należy do Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych w ostatecznym terminie do dnia 30 listopada 1935 r. bezpośrednio lub przez jedną z krajowych akademickich uczelni rolniczych, względnie izb rolniczych.

W podaniu powołać się należy na referencje jednej z izb rolniczych lub trzech osób czynnych zawodowo w nauce rolniczej lub wybitnych działaczów społeczno-rolniczych. Kandydaci, pozostający w służbie państwowej, samorządowej lub w organizacjach społeczno-rolniczych, winni wnosić podania w drodze służbowej.

Do podania dołączyć należy:

1) odpisy dokumentów osobowych, stwierdzających, że kandydat(ka) odpowiada warunkom, wyszczególnionym w pkt. 1, 2, 3, 4 i 6, poświadczone urzędowo;

2) życiorys, w którym należy uwidocznić dotychczasową pracę naukową, zawodową lub społeczną w rolnictwie i zdobyte przygotowanie do tej pracy;

3) projekt planu specjalizacji opracowany przez kandydata(kę) ze wskazaniem instytucyj i zakładów w kraju ew. zagranicą, w których kandydat(ka) uważałby za najbardziej celowe dokształcać się ze wskazaniem czasu trwania pracy w poszczególnych zakładach, i zagadnień, któreby kandydat(ki) zamierzał(a) w nich poznać.

Przy opracowywaniu planu należy brać pod uwagę zakłady lub instytucje terenowe, mające bezpośredni kontakt z daną dziedziną pracy, a nie biura centralne lub wojewódzkie instytucyj rolniczych.

4) inne dowody, uzasadniające prośbę petenta.

Kandydaci winni po odbyciu specjalizacji pracować na żądanie Ministerstwa na wskazanem przez Ministerstwo stanowisku przez okres trzykrotnie dłuższy od czasu pobierania stypendjum. W razie nieuczynienia zadość żądaniu Ministerstwa, stypendjum podlega niezwłocznie zwrotowi w całości.

POZA WYŻEJ WYMIENIONEMI UKAZAŁY SIĘ NASTĘPUJĄCE USTAWY I ROZPORZĄDZENIA:

Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dn. 26 września 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych i Ministrem Przemysłu i Handlu o dozorze nad mięsem i przetworami mięsnemi (Dz. U. R. P. z 10.X.35 r. Nr. 74, poz. 468).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 2 października 1935 r. wyda-

ne w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o częściowej zmianie taryfy celnej wywozowej (Dz. U. R. P. z 10.X.35 r. Nr. 74, poz. 470).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 1 października 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie wyłączeń z Ordynacji Zamoyskiej (Dz. U. R. P. z 16.X.35 r. Nr. 75, poz. 472).

Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dn. 3 października 1935 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu, Spraw Wewnętrznych, Spraw Wojskowych, Skarbu, Rolnictwa i Reform Rolnych, Komunikacji oraz Poczt i Telegrafów o robotach wzbronionych młodocianym i kobietom (Dz. U. R. P. z 26.X.1935 r. Nr. 78, poz. 484).

Zarządzenie Ministra Skarbu z dn. 27 września 1935 r. w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych w sprawie instrukcyj do klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego (Monit. Pols. z 22.X.35 r. Nr. 243 poz. 289).

Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 29 października 1935 r. o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 października 1934 r. w sprawie zakazu przywozu niektórych towarów (Dz. U. R. P. z 31.X.35 r. Nr. 79, poz. 491).

Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 29 października 1935 r. w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych o zniżkach celnych i zwolnieniach od cła (Dz. U. R. P. z 31.X.35 r. Nr. 79, poz. 492).

Warszawskie Zakłady Graficzne. Wilcza 60, tel. 893-47.